Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling)

18. oktober 2016*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Iran med det formål at forhindre nuklear spredning — indefrysning af pengemidler — annullationssøgsmål — søgsmålsfrist — tilpasning af påstandene — antagelse til realitetsbehandling — begrundelsespligt — ret til forsvar — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — åbenbart urigtigt skøn — begrænsning af annullationens tidsmæssige virkninger«

I sag T-418/14,

Sina Bank, Teheran (Iran), ved advokaterne B. Mettetal og C. Wucher-North,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, ved B. Driessen og D. Gicheva, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af dels den afgørelse fra Rådet, som fremgår af bekendtgørelsen af 15. marts 2014 til de personer og enheder, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP og i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT 2014, C 77, s. 1), om at opretholde opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT 2010, L 195, s. 39), som ændret ved Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 (EUT 2010, L 281, s. 81), og i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT 2012, L 88, s. 1), dels Rådets afgørelse 2014/776/FUSP af 7. november 2014 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT 2014, L 325, s. 19), Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 af 7. november 2014 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012 (EUT 2014, L 325, s. 3), Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1008 af 25. juni 2015 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT 2015, L 161, s. 19) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/1001 af 25. juni 2015 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012 (EUT 2015, L 161, s. 1), for så vidt som opførelsen af sagsøgerens navn ved disse retsakter er blevet opretholdt på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og i bilag IX til forordning nr. 267/2012,

* Processprog: engelsk.

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne I. Pelikánová (refererende dommer) og E. Buttigieg,

justitssekretær: fuldmægtig M. Junius,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. april 2016,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1. *Restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran*

1 Den foreliggende sag er anlagt i forbindelse med de restriktive foranstaltninger, der er blevet indført for at lægge pres på Den Islamiske Republik Iran med henblik på at få sidstnævnte til at ophøre med spredningsfølsomme nukleare aktiviteter og udvikling af fremføringssystemer til kernevåben (herefter »nuklear spredning«).

2. *Restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren*

2 Sagsøgeren, Sina Bank, er en iransk bank, der er registreret som offentligt aktieselskab.

3 Den 26. juli 2010 blev sagsøgerens navn opført på listen i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT 2010, L 195, s. 39).

4 Som konsekvens heraf blev sagsøgerens navn ligeledes opført på listen i bilag V til Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT 2007, L 103, s. 1). Den sidstnævnte opførelse fik virkning fra datoen for offentliggørelse af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 (EUT 2010, L 195, s. 25) i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 27. juli 2010. Opførelsen medførte en indefrysning af sagsøgerens pengemidler og økonomiske ressourcer (herefter »indefrysningen af midler«).

5 Opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag V til forordning nr. 423/07 var baseret på følgende begrundelse:

»Denne bank er tæt knyttet til Daftars interesser (»Daftar«: [kontoret for den øverste leder af den islamiske revolution], en forvaltning bestående af omkring 500 medarbejdere). Banken bidrager således til finansieringen af regimets strategiske interesser.«

6 Ved skrivelse af 27. juli 2010 underrettede Rådet for Den Europæiske Union sagsøgeren om opførelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag V til forordning nr. 423/2007. En genpart af disse sidstnævnte retsakter blev vedlagt som bilag til denne skrivelse.

7 Ved skrivelse af 8. september 2010 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til den pågældende opførelse og opfordrede Rådet til at tage denne op til fornyet overvejelse.

8 Efter fornyet gennemgang af sagsøgerens situation fastholdt Rådet opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 (EUT 2010, L 281, s. 81), med virkning fra samme dag.

9 I forbindelse med vedtagelsen af Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 423/2007 (EUT 2010, L 281, s. 1) blev sagsøgerens navn af samme grunde som dem, der allerede er nævnt i præmis 5 ovenfor, opført på listen i bilag VIII til den nævnte forordning med virkning fra den 27. oktober 2010.

10 Ved skrivelse af 28. oktober 2010, som blev fremsendt til sagsøgeren den 5. december 2010, meddelte Rådet sidstnævnte, at denne, efter at Rådet havde genovervejet sagsøgerens situation i lyset af de i dennes skrivelse af 8. september 2010 indeholdte bemærkninger, fortsat skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger.

11 Ved skrivelse af 6. og 20. december 2010 anfægtede sagsøgeren gennem sine advokater opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for banken. Med henblik på udøvelsen af sagsøgerens ret til forsvar anmodede advokaterne Rådet om at give dem adgang til sagsakterne og om at fremsende de oplysninger, der begrundede opretholdelsen af den trufne foranstaltning, til dem.

12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. januar 2011 anlagde sagsøgeren sag med påstand i det væsentlige om annullation af bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og af bilag VIII til forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse vedrørte banken. Sagen blev i Rettens Justitskontor registreret som sag T-15/11.

13 Ved skrivelse af 22. februar 2011 tilstillede Rådet sagsøgerens advokater et dokument med nummeret 6724/11, der indeholdt de oplysninger i sagsakterne, som støttede den i præmis 5 ovenfor nævnte begrundelse.

14 Ved skrivelse af 18. juli 2011 anfægtede sagsøgeren igen opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for den.

15 Efter at have taget sagsøgerens situation op til fornyet overvejelse fastholdt Rådet opførelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 med virkning fra henholdsvis den 1. december 2011, på hvilken dato Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT 2011, L 319, s. 71) blev vedtaget, og den 2. december 2011, dvs. datoen for offentliggørelsen i EU-Tidende af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT 2011, L 319, s. 11).

16 Ved skrivelse af 5. december 2011, som blev fremsendt til sagsøgeren samme dag, meddelte Rådet banken, at den fortsat skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger. I denne skrivelse anførte Rådet, at »selv om ca. 36% af [sagsøgerens] selskabsandele [var] blevet solgt i forbindelse med et offentligt udbud, [var] hovedaktionæren fortsat Fondation [Mostafazan], som [var] et offentligt organ, der afl[agde] beretning til den øverste leder«, og at »[det] følgelig var af den opfattelse, at [sagsøgeren var] tæt knyttet til Daftars interesser (den øverste leders kontor) og således bidr[og] til finansieringen af regimets strategiske interesser«.

17 Gennem sine advokater anfægtede sagsøgeren ved skrivelse af 23. januar 2012 på ny opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for banken. Med henblik på udøvelsen af sagsøgerens ret til forsvar anmodede advokaterne Rådet om at give dem adgang til sagsakterne og om at fremsende de oplysninger, der begrundede opretholdelsen af den trufne foranstaltning, til dem.

18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. februar 2012 anlagde sagsøgeren sag med påstand i det væsentlige om annullation af dels afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, for så vidt som sagsøgerens navn efter fornyet gennemgang ved disse retsakter var blevet opretholdt på listen i henholdsvis bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og i bilag VIII til forordning nr. 961/2010, dels artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 samt artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 20, stk. 1, litra b) i afgørelse 2010/413, for så vidt som disse bestemmelser vedrørte banken. Sagen blev i Rettens Justitskontor registreret som sag T-67/12.

19 I forbindelse med vedtagelsen af Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 961/2010 (EUT 2012, L 88, s. 1) blev sagsøgerens navn med samme begrundelse som den, der allerede er nævnt i præmis 5 ovenfor, opført på listen i bilag IX til den nævnte forordning med virkning fra den 24. marts 2012.

20 Ved dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661), annullerede Retten bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og bilag VIII til forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse vedrørte sagsøgeren. Retten opretholdt imidlertid virkningerne af bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, over for sagsøgeren, indtil annullationen af bilag VIII til forordning nr. 961/2010 fik virkning, for så vidt som disse vedrørte sagsøgeren. Idet der ikke blev iværksat appel til prøvelse af dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661), blev denne endelig og fik retskraft.

21 Den 15. marts 2014 offentliggjorde Rådet en bekendtgørelse til de personer og enheder, der var omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2010/413 og i forordning nr. 267/2012 (EUT 2014, C 77, s. 1), hvori det redegjorde for sin efter fornyet gennemgang trufne afgørelse om fortsat at anvende de i afgørelse 2010/413 og forordning nr. 267/2012 fastsatte restriktive foranstaltninger på de personer og enheder, hvis navn var opført på listen i bilag II til sidstnævnte afgørelse og på listen i bilag IX til sidstnævnte forordning.

22 Ved skrivelse af 14. april 2014 anfægtede sagsøgeren over for Rådet på ny opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for banken.

De faktiske omstændigheder efter sagsanlægget

23 Ved dom af 4. juni 2014, Sina Bank mod Rådet (T-67/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:348), afviste Retten for det første det for den indbragte søgsmål, idet det var blevet indbragt for en domstol uden kompetence til at påkende det, for så vidt som der herved var nedlagt påstand om annullation af artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413, og for så vidt som der herved var nedlagt påstand om annullation af artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010, og annullerede for det andet afgørelse 2011/783 og gennemførelsesforordning nr. 1245/2011, for så vidt som opførelsen af sagsøgerens navn ved disse retsakter og efter fornyet gennemgang var blevet opretholdt på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Idet der ikke blev iværksat appel til prøvelse af dom af 4. juni 2014, Sina Bank mod Rådet (T-67/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:348), blev denne dom endelig og fik retskraft.

24 Ved e-mail af 1. september 2014 meddelte Rådet sagsøgerens advokater, at det efter fornyet gennemgang af sagsøgerens situation havde besluttet at opretholde opførelsen af bankens navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, og på listen i bilag IX til forordning nr. 267/2012 (herefter »den omtvistede liste«) med følgende begrundelse:

»Sina Bank kontrolleres af Mostazafan Foundation, en større halvoffentlig iransk enhed, der kontrolleres direkte af den øverste leder og har 84% af aktiebeholdningen i Sina Bank. Den yder finansielle tjenester til Mostazafan Foundation og dens gruppe af underordnede enheder og datterselskaber. Sina Bank yder således finansiel støtte til den iranske regering gennem Mostazafan Foundation.«

25 Som bilag til denne e-mail fremsendte Rådet de dokumenter med referencen MD RELEX 169-174/14, der indeholdt de oplysninger i sagsakterne, som støttede den i præmis 24 ovenfor nævnte begrundelse.

26 Ved skrivelse af 17. september 2014 anfægtede sagsøgeren opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for den. Banken bestred særligt, hvor stor en del af bankens kapital Mostazafan Foundation i Den Islamiske Republik Iran (herefter »Foundation«) besidder.

27 Ved Rådets afgørelse 2014/776/FUSP af 7. november 2014 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT 2014, L 325, s. 19) blev begrundelsen for opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, med virkning fra den 8. november 2014 ændret i den retning, der er anført i præmis 24 ovenfor.

28 Ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 af 7. november 2014 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012 (EUT 2014, L 325, s. 3) blev begrundelsen for opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag IX til forordning nr. 267/2012 følgelig også ændret i den retning, der er anført i præmis 24 ovenfor, med virkning fra den 8. november 2014.

29 Ved skrivelse fremsendt til sagsøgeren den 10. november 2014 meddelte Rådet, at banken fortsat skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger med den i præmis 24 ovenfor anførte begrundelse. Rådet tilføjede, at den påstand fra sagsøgeren, der var indeholdt i skrivelsen af 17. september 2014, og hvorefter Foundations andel i bankens kapital efter marts 2011 var gået fra 80% til 63,52%, ikke var understøttet, og at den nævnte påstand desuden blev modsagt af Foundations årsregnskab for 2012, af hvilken det fremgik, at Foundations andel i sagsøgerens kapital fortsat var på 84% i marts 2012.

30 Ved skrivelse af 15. januar 2015 anfægtede sagsøgeren opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for den. Sagsøgeren anmodede igen om at få fuld adgang til sagsakterne og til samtlige de dokumenter, der begrundede den nævnte foranstaltning.

31 Ved Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1008 af 25. juni 2015 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT 2015, L 161, s. 19) og ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/1001 af 25. juni 2015 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012 (EUT 2015, L 161, s. 1) opretholdt Rådet efter fornyet gennemgang opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste med den begrundelse, der er anført i præmis 24 ovenfor, med virkning fra den 27. juni 2015.

32 Ved skrivelse og e-mail af 26. juni 2015 meddelte Rådet sagsøgerens advokater, at banken fortsat skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger med den i præmis 24 ovenfor anførte begrundelse.

33 Gennem sine advokater anfægtede sagsøgeren ved skrivelse af 31. juli 2015 opretholdelsen af den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over for banken, og anmodede igen om at få fuld adgang til sagsakterne og til samtlige de dokumenter, der begrundede den nævnte foranstaltning.

Retsforhandlinger og parternes påstande

34 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. maj 2014 anlagde sagsøgeren den foreliggende sag med påstand om annullation af dels Rådets afgørelse om at opretholde opførelsen af bankens navn på den omtvistede liste, således som denne afgørelse følger af bekendtgørelsen offentliggjort den 15. marts 2014 (herefter »den omtvistede afgørelse«), dels bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som bilaget vedrører banken.

35 Den 2. september 2014 indgav Rådet svarskrift.

36 Sagsøgeren indleverede replik den 22. oktober 2014.

37 Rådet indleverede duplik den 4. december 2014.

38 Den 16. januar 2015 indleverede sagsøgeren en første anmodning om tilpasning af sine påstande til Rettens Justitskontor, således at disse også vedrører afgørelse 2014/776 og gennemførelsesforordning nr. 1202/2014, for så vidt som opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste var blevet opretholdt ved disse retsakter.

39 Den 9. februar 2015 fremsatte Rådet sine bemærkninger til den første anmodning om tilpasning af påstandene i den foreliggende sag.

40 Den 20. september 2015 indleverede sagsøgeren en anden anmodning om tilpasning af sine påstande til Rettens Justitskontor, således at disse også vedrørte afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001, for så vidt som opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste var blevet opretholdt ved disse retsakter.

41 Den 4. november 2015 fremsatte Rådet sine bemærkninger til den anden anmodning om tilpasning af påstandene i den foreliggende sag.

42 På forslag fra den refererende dommer besluttede Retten at indlede den mundtlige forhandling og opfordrede i forbindelse med de i Rettens procesreglements artikel 89, stk. 3, litra a), b) og d), fastsatte foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse parterne til at besvare en række spørgsmål, tilvejebringe visse oplysninger og fremlægge bestemte dokumenter. Parterne efterkom disse anmodninger inden for de fastsatte frister.

43 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 8. april 2016.

44 Sagsøgeren har i stævningen og i anmodningerne om tilpasning af sine påstande i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Den omtvistede afgørelse annulleres, og bilag IX til forordning nr. 267/2012 annulleres, for så vidt som dette bilag vedrører sagsøgeren.

— Afgørelse 2014/776 og gennemførelsesforordning nr. 1202/2014 annulleres, for så vidt som sagsøgerens navn er blevet opretholdt på den omtvistede liste ved disse retsakter.

— Afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001 (herefter, set under ét med afgørelse 2014/776 og gennemførelsesforordning nr. 1202/2014, »de omtvistede retsakter«) annulleres, for så vidt som sagsøgerens navn er blevet opretholdt på den omtvistede liste ved disse retsakter.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

45 Rådet har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Den første påstand forkastes, for så vidt som den vedrører annullation af bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som bilaget vedrører sagsøgeren, og den tredje påstand afvises.

— I øvrigt frifindes Rådet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

1. *Formaliteten*

Hvorvidt den første påstand kan antages til realitetsbehandling, i det omfang den vedrører annullation af bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som dette bilag vedrører sagsøgeren

46 Rådet har nedlagt påstand om afvisning af den første påstand, i det omfang den vedrører annullation af bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som dette bilag vedrører sagsøgeren. Forordning nr. 267/2012 blev vedtaget den 23. marts 2012. Den blev offentliggjort og trådte i kraft den 24. marts 2012. Den pågældende påstand, som er indeholdt i den stævning, der blev indgivet til Rettens Justitskontor den 25. maj 2014 (præmis 34 ovenfor), blev derfor nedlagt længe efter den i artikel 263 TEUF fastsatte frist.

47 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at denne formalitetsindsigelse forkastes. Banken er af den opfattelse, at den kan anmode om annullation af såvel den omtvistede afgørelse som bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som opførelsen af sagsøgerens navn er blevet opretholdt heri i overensstemmelse med den omtvistede afgørelse og til trods for afsigelsen af dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at de i den foreliggende sag nedlagte påstande om annullation af bilag IX til forordning nr. 267/2012, i det omfang dette bilag vedrører sagsøgeren, i det væsentlige er identiske med de påstande, der direkte vedrører annullationen af den omtvistede afgørelse, dvs. Rådets afgørelse om at opretholde opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste, således som denne afgørelse følger af den bekendtgørelse, der blev offentliggjort den 15. marts 2014. Såvel den ene som den anden annullation vedrører nemlig i det væsentlige den samme retsakt, nemlig den, hvorved Rådet som anført i den bekendtgørelse, der blev offentliggjort den 15. marts 2014, efter fornyet gennemgang besluttede fortsat at lade sagsøgerens navn være opført på den omtvistede liste.

49 Dernæst bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 275, stk. 2, TEUF og artikel 263, stk. 4 og 6, TEUF har sagsøgeren kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af afgørelsen om efter fornyet gennemgang at opretholde opførelsen af dens navn på den omtvistede liste, hvilken afgørelse ligger til grund for de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren (jf. i denne retning dom af 11.12.2012, Sina Bank mod Rådet, T-15/11, EU:T:2012:661, præmis 34 og 38).

50 Endelig bemærkes, at det fremgår af retspraksis, at fristen for indgivelse af et annullationssøgsmål til prøvelse af retsakter, som fastsætter individuelle restriktive foranstaltninger, i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF for hver af de omhandlede personer og enheder løber fra datoen for den meddelelse af disse retsakter, som skal foretages over for denne (jf. i denne retning dom af 23.4.2013, Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 59).

51 Når Rådet har kendskab til adressen på den person eller enhed, som er omfattet af en retsakt om fastsættelse af restriktive foranstaltninger, er det forpligtet til at foretage en individuel meddelelse af den pågældende retsakt på den nævnte adresse (jf. i denne retning dom af 16.11.2011, Bank Melli Iran mod Rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, præmis 47-52). Det fremgår af retspraksis, at for så vidt som søgsmålsfristen løber fra datoen for meddelelse af den retsakt, der fastsætter restriktive foranstaltninger, kan denne frist for så vidt angår den af denne retsakt omfattede person eller enhed, hvis adresse er Rådet bekendt, ikke begynde at løbe, så længe den pågældende retsakt ikke er blevet meddelt sagsøgeren gyldigt på den nævnte adresse (jf. i denne retning dom af 6.9.2013, Bank Melli Iran mod Rådet, T-35/10 og T-7/11, EU:T:2013:397, præmis 57 og 59, og af 5.11.2014, Mayaleh mod Rådet, T-307/12 og T-408/13, EU:T:2014:926, præmis 66).

52 I den foreliggende sag fremgår det af oplysningerne i sagsakterne, herunder af bilag IX til forordning nr. 267/2012, at Rådet havde kendskab til sagsøgerens nøjagtige adresse. Det var derfor forpligtet til at meddele sagsøgeren den omtvistede afgørelse individuelt. Rådet har imidlertid nøjedes med at offentliggøre en bekendtgørelse i EU-Tidende, således at søgsmålsfristen ikke kunne begynde at løbe, idet denne løber fra datoen for meddelelse af retsakten.

53 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det for det første fastslås, at de i den foreliggende sag nedlagte påstande om annullation af bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som dette bilag vedrører sagsøgeren, ikke har nogen selvstændig rækkevidde i forhold til påstandene om annullation af den omtvistede afgørelse, med hvilke de er sammenfaldende, og for det andet, at formalitetsindsigelsen baseret på den sene anlæggelse af den foreliggende sag, for så vidt som denne vedrører annullation af den omtvistede afgørelse, er ugrundet og følgelig må forkastes.

Formaliteten vedrørende den tredje påstand

54 Rådet har nedlagt påstand om afvisning af den tredje påstand, med hvilken der tilsigtes annullation af afgørelse 2015/1008 og af gennemførelsesforordning 2015/1001, for så vidt som opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste er blevet opretholdt ved disse retsakter. Det fremgår af skrivelsen af 31. juli 2015 (præmis 33 ovenfor), at sagsøgeren gerne så, at de pågældende retsakter blev meddelt banken gennem dennes advokater. Desuden gør visse udtryk i skrivelsen af 6. december 2010 (præmis 11 ovenfor) det muligt at antage, at der foreligger en aftale – som omhandlet i den retspraksis, der følger af dom af 5. november 2014, Mayaleh mod Rådet (T-307/12 og T-408/13, EU:T:2014:926, præmis 74) – der er indgået med sagsøgeren med henblik på, at kommunikationen med denne skal ske gennem bankens advokater. Meddelelsen af afgørelse 2015/1008 og af gennemførelsesforordning 2015/1001 til sagsøgerens advokater den 26. juni 2015 (præmis 32 ovenfor) fik fristen til søgsmål mod de nævnte retsakter til at løbe, hvilken frist udløb den 5. september 2015. Den tredje påstand, der er indeholdt i den anden anmodning om tilpasning af påstandene, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2015 (præmis 40 ovenfor), blev derfor nedlagt for sent.

55 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at denne formalitetsindsigelse forkastes som ugrundet.

56 I denne henseende skal det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at indgivelsen af en anmodning om tilpasning af påstandene er underlagt et krav om overholdelse af den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte søgsmålsfrist (jf. i denne retning dom af 6.9.2013, Bank Melli Iran mod Rådet, T-35/10 og T-7/11, EU:T:2013:397, præmis 55, og af 16.9.2013, Bank Kargoshaei m.fl. mod Rådet, T-8/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:470, præmis 40).

57 For at denne frist skulle være begyndt at løbe med hensyn til sagsøgeren, skulle Rådet, for så vidt som sagsøgerens adresse var det bekendt, have meddelt sagsøgeren afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001 individuelt (jf. præmis 51 ovenfor).

58 I den foreliggende sag har Rådet foretaget meddelelsen af afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001 til sagsøgeren gennem dennes advokater ved skrivelse og e-mail af 26. juni 2015 (præmis 32 ovenfor).

59 Som svar på en skriftlig anmodning fra Retten (præmis 42 ovenfor) fremviste Rådet en postkvittering, hvori det var angivet, at skrivelsen af 26. juni 2015 var nået frem til sagsøgerens advokater den 1. juli 2015.

60 Det bemærkes imidlertid, at artikel 263, stk. 6, TEUF henviser til »meddel[elsen af retsakten til] klageren« og ikke til meddelelsen af retsakten til dennes repræsentant. Det følger heraf, at når en retsakt skal være genstand for en meddelelse, for at søgsmålsfristen begynder at løbe, skal denne i princippet være adresseret til den person, som denne retsakt er rettet til, og ikke til de advokater, som repræsenterer vedkommende. Ifølge retspraksis svarer meddelelsen til en sagsøgers repræsentant nemlig kun til meddelelse til adressaten, når en sådan form for meddelelse udtrykkeligt er fastsat i den gældende lovgivning eller i en aftale mellem parterne (jf. i denne retning kendelse af 8.7.2009, Thoss mod Revisionsretten, T-545/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:260, præmis 41 og 42, samt dom af 11.7.2013, BVGD mod Kommissionen, T-104/07 og T-339/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:366, præmis 146, og af 5.11.2014, Mayaleh mod Rådet, T-307/12 og T-408/13, EU:T:2014:926, præmis 74).

61 I den foreliggende sag indeholder den gældende lovgivning, dvs. artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413 og artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 267/2012, ingen udtrykkelig henvisning til muligheden for at meddele de restriktive foranstaltninger, der er truffet over for en person eller en enhed, til sidstnævntes repræsentant, men fastsætter udtrykkeligt, at når adressen på den pågældende person eller enhed er kendt, skal afgørelsen om at lade vedkommende være omfattet af restriktive foranstaltninger meddeles denne direkte. Afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001 skulle derfor meddeles direkte til sagsøgeren, hvis adresse var Rådet bekendt (præmis 52 ovenfor).

62 Endvidere har sagsøgeren i et svar til et skriftligt spørgsmål fra Retten og i retsmødet bestridt den omstændighed, at der var blevet indgået en aftale mellem banken og Rådet om, at alle afgørelser om at lade denne være omfattet af restriktive foranstaltninger skulle meddeles banken på dennes advokaters adresse og følgelig gennem disse advokater. Det er et faktum, at oplysningerne i sagsakterne ikke gør det muligt at fastslå, at en sådan aftale skulle være indgået mellem sagsøgeren og Rådet. Det fremgår ganske vist af sagsakterne dels, at det efter Rådets skrivelse af 28. oktober 2010 (præmis 10 ovenfor), der blev meddelt sagsøgeren direkte, var sidstnævntes advokater, som svarede ved skrivelse af 6. december 2010 og 20.december 2010 (præmis 11 ovenfor), der nederst på siden indeholdt en angivelse af deres egen forretningsadresse, og hvorved Rådet blev opfordret til at give dem adgang til sagsakterne og til at fremsende de oplysninger til dem, som støttede Rådets afgørelse om at anvende restriktive foranstaltninger på deres klient, dels at det var under henvisning til disse sidstnævnte skrivelser, at Rådet efterfølgende fremsendte skrivelsen af 22. februar 2011 (præmis 13 ovenfor) direkte til sagsøgerens advokater. Selv om denne udveksling af skrivelser bekræfter, at sagsøgeren henvendte sig til Rådet gennem sine advokater, og selv om de sidstnævnte anmodede om adgang til sagsakterne eller fremsendelsen af bestemte dokumenter, følger det imidlertid ikke heraf, at sagsøgeren som en undtagelse fra det, der er fastsat i den gældende lovgivning (præmis 61 ovenfor), havde givet Rådet tilladelse til også at kommunikere indirekte med den gennem dennes advokater. Det fremgår bl.a. af skrivelsen af 18. juli 2011 (præmis 14 ovenfor) og af skrivelsen af 5. december 2011 (præmis 16 ovenfor), at sagsøgeren og Rådet ved visse lejligheder fortsat har kommunikeret direkte med hinanden. Desuden fremgår det af skrivelsen af 15. januar 2015 og af skrivelsen af 31. juli 2015 (præmis 30 og 33 ovenfor), at sagsøgeren ønskede, at de relevante dokumenter indeholdt i Rådets sagsakter skulle meddeles denne direkte. Følgelig må det fastslås, at sagsøgeren ikke har indgået nogen aftale med Rådet om, at de pågældende retsakter skulle meddeles banken på dennes advokaters adresse og dermed gennem disse sidstnævnte.

63 Det følger heraf, at under de i denne sag foreliggende omstændigheder svarede den faktiske fremsendelse af de pågældende retsakter til sagsøgerens advokater ikke til en fremsendelse og dermed til en meddelelse af disse retsakter til sagsøgeren selv.

64 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det fastslås, at den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling i det hele.

2. *Realiteten*

65 Sagsøgeren har til støtte for den foreliggende sag anført to anbringender vedrørende henholdsvis for så vidt angår det første en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse for så vidt angår det første anbringende, og anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår det andet.

Om det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

66 Sagsøgeren har foreholdt Rådet, at det ved at vedtage den omtvistede afgørelse (præmis 34 ovenfor) og de omtvistede retsakter (præmis 44, tredje led, ovenfor) (herefter samlet »de anfægtede retsakter«) har tilsidesat begrundelsespligten, princippet om iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, således som disse er blevet fortolket af Den Europæiske Unions retsinstanser og af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, for så vidt som det hverken har meddelt sagsøgeren den nøjagtige begrundelse eller de beviser og dokumenter, der begrundede opretholdelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste efter fornyet gennemgang. Sagsøgeren har gjort gældende, at i overensstemmelse med retspraksis udgør en begrundelsesmangel en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, der ikke kan afhjælpes ved den blotte omstændighed, at den berørte under sagen for Unionens retsinstanser får kendskab til begrundelsen for den afgørelse, som er truffet over for den pågældende. Den eneste begrundelse, der blev meddelt sagsøgeren, inden den foreliggende sag blev anlagt, er den i præmis 5 ovenfor nævnte begrundelse. Således som det blev fastslået i dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661), er denne begrundelse utilstrækkelig, idet den er for lakonisk og generel. Desuden har sagsøgeren ikke fået fremlagt noget bevis for bankens angivelige tilknytning til »Daftar« og for bankens eventuelle bidrag til finansieringen af »regimets strategiske interesser«, hvilke i øvrigt ikke er blevet identificeret. Under alle omstændigheder er den meddelte begrundelse fejlbehæftet, idet der for det første ikke foreligger noget bevis for, at banken fortsat er kontrolleret af Foundation, eller for, at den er kontrolleret af eller knyttet til »Daftar«, og idet banken for det andet næsten udelukkende finansierer privatpersoner og privatejede virksomheder, og kun i et meget lille omfang regeringen eller offentlige enheder. Den supplerende begrundelse der er indeholdt i skrivelsen af 5. december 2011 (præmis 16 ovenfor), giver ikke en tilstrækkelig begrundelse for de omtvistede retsakter. Rådet har heri begrænset sig til at angive, at sagsøgerens hovedaktionær var Foundation, uden at præcisere de af »regimets strategiske interesser«, som banken har finansieret, eller de nøjagtige bestemmelser i afgørelse 2010/413 og forordning nr. 267/2012, som har begrundet opretholdelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste. Rådet har på trods af sagsøgerens anmodninger herom ikke forelagt banken nogen detaljerede oplysninger om begrundelsen for opretholdelsen af opførelsen af dennes navn på den omtvistede liste. De eneste elementer, som Rådet har meddelt sagsøgeren, eller som Rådet har gjort gældende, indeholder ikke noget bevis for det, som Rådet har påstået i de anfægtede retsakter. Manglen på et specifikt og konkret forhold i begrundelsen for de anfægtede retsakter indebærer, at det ikke er muligt for sagsøgeren at forstå rækkevidden heraf, og har således en indvirkning på bankens udøvelse af sin ret til forsvar og af sin ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

67 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter og nedlagt påstand om, at det første anbringende forkastes.

Om tilsidesættelsen af begrundelsespligten

68 Ifølge fast retspraksis har forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt, der er en nødvendig følge af princippet om iagttagelse af retten til forsvar, for det første til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed (jf. dom af 15.12.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

69 Den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at den berørte part kan få kendskab til grundlaget for de trufne foranstaltninger, og således at den kompetente retsinstans kan udøve sin prøvelsesret (jf. dom af 15.12.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

70 Hvad angår en retsakt udstedt af Rådet, hvorved der foreskrives restriktive foranstaltninger, skal begrundelsen henvise til de specifikke og konkrete grunde til, at Rådet ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse finder, at den berørte bør være omfattet af sådanne foranstaltninger (dom af 15.12.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 52).

71 Artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413 og artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 267/2012 pålægger ligeledes Rådet at angive de individuelle og specifikke grunde til de restriktive foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 20, stk. 1, litra b), og samme forordnings artikel 23, stk. 2, litra a), og artikel 23, stk. 3, og at meddele disse grunde til de berørte personer og enheder (jf. i denne retning og analogt, dom af 16.11.2011, Bank Melli Iran mod Rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, præmis 48). Ifølge retspraksis skal Rådet i princippet opfylde sin begrundelsespligt ved en individuel meddelelse, idet offentliggørelsen alene i EU-Tidende ikke er tilstrækkelig (jf. i denne retning dom af 13.9.2013, Makhlouf mod Rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, præmis 47 og 48; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 16.11.2011, Bank Melli Iran mod Rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, præmis 52).

72 Den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413 og artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 267/2012, skal tilpasses de bestemmelser, på grundlag af hvilke de restriktive foranstaltninger er blevet vedtaget. Begrundelseskravet skal vurderes på grundlag af sagens omstændigheder, bl.a. indholdet af retsakten, arten af de påberåbte grunde og den interesse, som adressaterne eller andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i at modtage forklaringer. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen er tilstrækkelig, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

73 En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dom af 15.11.2012, Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

– Om den omtvistede afgørelse

74 Det fremgår af de oplysninger fra sagsakterne, hvortil der henvises i præmis 15 og 16 ovenfor, at den omtvistede afgørelse er støttet såvel på den oprindelige begrundelse, der er anført i præmis 5 ovenfor, som den supplerende begrundelse, der blev meddelt sagsøgeren ved den i præmis 16 ovenfor anførte skrivelse af 5. december 2011.

75 Hele den begrundelse, der er anført i præmis 5 og 16 ovenfor, havde klart til formål at lade sagsøgeren være omfattet af dels det i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om at være »kontrolleret« af en person eller enhed, der anses for at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning, dels kriteriet om »støtte til nuklear spredning« som omhandlet i de samme bestemmelser (jf. i denne retning dom af 11.12.2012, Sina Bank mod Rådet, T-15/11, EU:T:2012:661, præmis 70).

76 Såfremt den omtvistede afgørelse underkaster sagsøgeren kriteriet om at være »kontrolleret«, er afgørelsen støttet på den oprindelige begrundelse og på den supplerende begrundelse, der – som fastslået i præmis 70 i dom af 4. juni 2014, Sina Bank mod Rådet (T-67/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:348) – klart havde til formål at supplere den oprindelige begrundelse vedrørende anvendelsen af kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

77 For så vidt som det i præmis 82 i dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661) – hvilken dom har opnået retskraft (præmis 20 ovenfor) – allerede er blevet fastslået, at den oprindelige begrundelse, som er nævnt i præmis 5 ovenfor, ikke var tilstrækkelig, står det tilbage at efterprøve, om den supplerende begrundelse, der er nævnt i præmis 16 ovenfor, i den foreliggende sag kan anses for at have suppleret den nævnte oprindelige begrundelse, således at begrundelseskravene i sidste ende er blevet opfyldt i forbindelse med vedtagelsen af den omtvistede afgørelse. I dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661, præmis 72-79), fik Domstolen ikke lejlighed til at tage stilling til sidstnævnte spørgsmål, idet den begrænsede sig til at fastslå, at for så vidt som Rådet i de for Retten i den forbindelse anfægtede retsakter havde baseret sig på denne supplerende begrundelse, der blev meddelt sagsøgeren efter vedtagelsen af de nævnte retsakter, havde det tilsidesat princippet om overholdelse af retten til forsvar og navnlig sagsøgerens ret til at blive hørt forudgående.

78 I den foreliggende sag gør den supplerende begrundelse det muligt at identificere de personer eller enheder, som ifølge Rådet »kontrollere[r]« sagsøgeren som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012, hvilke ikke længere er identificeret som »den øverste leders kontor«, ligesom det var tilfældet i den oprindelige begrundelse, men som »Foundation« og »den øverste leder« selv.

79 Den supplerende begrundelse gør det endvidere muligt at forstå den fremgangsmåde, hvorefter den øverste leder og Foundation ifølge Rådet direkte eller indirekte »kontrollere[de]« sagsøgeren som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012. Det fremgår således af den nævnte begrundelse, at Foundation blev anset for at kontrollere sagsøgeren direkte med den begrundelse, at Foundation fortsat var »hovedaktionæren« i banken. Det fremgår desuden af den nævnte begrundelse, at den øverste leder blev anset for indirekte at kontrollere sagsøgeren gennem Foundation, for så vidt som »Fo[u]ndation [var] et offentligt organ, der af[lagde] beretning til den øverste leder«.

80 I den foreliggende sammenhæng henviser det af Rådet anvendte udtryk »der af[lagde] beretning« på en tilstrækkelig forståelig måde til den øverste leders udøvelse af en »kontrol[…]« over Foundation som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012.

81 Den supplerende begrundelse, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelsen af 5. december 2011, var derfor i den foreliggende sammenhæng tilstrækkelig til at gøre det muligt for sagsøgeren at forstå, at den omtvistede afgørelse underkastede banken kriteriet om at være »kontrolleret« og nærmere bestemt var baseret på den omstændighed, at banken var kontrolleret af Foundation og gennem sidstnævnte af den øverste leder. Tilsvarende er Retten i stand til på grundlag af denne supplerende begrundelse at efterprøve berettigelsen af den omtvistede afgørelse, for så vidt som afgørelsen anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

82 Følgelig må det i lyset af den foreliggende sags kontekst fastslås, at den omtvistede afgørelse, for så vidt som den anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren, er blevet begrundet i tilstrækkelig grad takket være Rådets supplerende begrundelse.

83 Derimod er den omtvistede afgørelse ikke tilstrækkeligt begrundet, for så vidt som den anvender kriteriet om »støtte til nuklear spredning« på sagsøgeren. Den i præmis 5 ovenfor nævnte oprindelige begrundelse, som ændret ved den i præmis 16 ovenfor nævnte supplerende begrundelse, begrænser sig nemlig i det væsentlige til at indeholde en konstatering af, at sagsøgeren bidrog til »finansieringen af regimets strategiske interesser«, for så vidt som sagsøgerens »hovedaktionær[…] fortsat [var Foundation], som [var] et offentligt organ, der af[lagde] beretning til den øverste leder«.

84 Selv hvis det antages, at nuklear spredning kan anses for at henhøre under »regimets strategiske interesser«, gør begrundelsen for den omtvistede afgørelse det ikke muligt at kende de specifikke og konkrete grunde til, at Rådet var af den opfattelse, at sagsøgeren bidrog til finansieringen af nuklear spredning.

85 Selv hvis det antages, at det af den begrundelse, der henviser til en eksisterende kapitalmæssig tilknytning mellem Foundation og sagsøgeren, kan udledes, således som Rådet har gjort gældende i sine skrivelser, at sagsøgeren udbetaler et betragteligt udbytte til Foundation og yder denne finansielle tjenesteydelser, forholder det sig nemlig ikke desto mindre således, at den nævnte begrundelse ikke giver nogen forklaring på, hvordan Foundation eller den øverste leder anvender de nævnte beløb eller finansielle tjenesteydelser til at bidrage til nuklear spredning. For det første fremgår det ikke af begrundelsen for den omtvistede afgørelse, at Foundation direkte eller indirekte er involveret i nuklear spredning, og denne involvering kan ikke lægges til grund i den foreliggende sag. For det andet indeholder den nævnte begrundelse ingen oplysning, der peger på, at det af sagsøgeren udbetalte udbytte til Foundation eller de af sagsøgeren udbudte finansielle tjenesteydelser til denne bliver anvendt eller kan anvendes til direkte eller indirekte at bidrage til nuklear spredning. En sådan anvendelse kan ikke lægges til grund i den foreliggende sag.

86 Følgelig må det fastslås, at den omtvistede afgørelse, for så vidt som den anvender kriteriet om »støtte til nuklear spredning« på sagsøgeren, ikke er blevet begrundet i tilstrækkelig grad.

87 Klagepunktet om en tilsidesættelse af begrundelsespligten skal derfor tiltrædes, for så vidt som der herved tilsigtes annullation af den omtvistede afgørelse, i det omfang denne anvender kriteriet om »støtte til nuklear spredning« på sagsøgeren (præmis 86 ovenfor), og det samme klagepunkt skal forkastes, for så vidt som der herved tilsigtes annullation af den omtvistede afgørelse, i det omfang denne anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren (præmis 82 ovenfor).

– Om de omtvistede retsakter

88 Det fremgår af de oplysninger i sagsakterne, som er nævnt i præmis 24, 27, 28, 31 og 32 ovenfor, at de omtvistede retsakter er støttet på en ny begrundelse, der er anført i præmis 24 ovenfor.

89 Ved denne nye begrundelse har Rådet, ved at præcisere den, henvist til den eksisterende tilknytning mellem sagsøgeren, Foundation og den øverste leder, dvs. at »[sagsøgeren] kontrollere[de]s af [Foundation], en større halvoffentlig iransk enhed, der kontrolleres direkte af den øverste leder og har 84% af aktiebeholdningen i [sagsøgeren]«. Rådet anførte desuden, at »sagsøgeren yde[de] finansielle tjenester til [Foundation] og dens gruppe af underordnede enheder og datterselskaber«, hvoraf Rådet udledte, at »[sagsøgeren ydede] finansiel støtte til den iranske regering gennem [Foundation]«.

90 Ved denne begrundelse tilsigtes det klart at lade sagsøgeren være omfattet af dels det i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om at være »kontrolleret« af en person eller en enhed, der er involveret i, direkte associeret med eller

støtter nuklear spredning, dels det i artikel 20, stk. 1, litra c), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om »støtte til Irans regering«. I sidstnævnte henseende er de omtvistede retsakter derfor støttet på et nyt kriterium i forhold til den omtvistede afgørelse (jf. præmis 75 ovenfor).

91 Den første del af den i præmis 89 ovenfor anførte begrundelse var i den foreliggende sags kontekst tilstrækkelig til at gøre det muligt for sagsøgeren at forstå, at de omtvistede retsakter anvendte kriteriet om at være »kontrolleret« på banken og nærmere bestemt var støttet på den omstændighed, at denne var kontrolleret af den øverste leder gennem Foundation. Retten er desuden på grundlag af denne begrundelse i stand til at efterprøve berettigelsen af de omtvistede retsakter, for så vidt som disse anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

92 Hvad angår den anden del af den i præmis 89 ovenfor anførte begrundelse var denne i den foreliggende sags kontekst tilstrækkelig til at gøre det muligt for sagsøgeren at forstå, at de omtvistede retsakter ligeledes anvendte kriteriet om »støtte til Irans regering« på banken og nærmere bestemt var støttet på den omstændighed, at denne leverede finansielle tjenesteydelser til Foundation og til dennes gruppe af underordnede enheder og datterselskaber, hvilket, henset til Foundations offentlige karakter og til den direkte kontrol, som den øverste leder udøver over denne, indirekte svarede til at yde støtte af finansiel karakter til Irans regering. Retten er desuden på grundlag af denne begrundelse i stand til at efterprøve berettigelsen af de omtvistede retsakter, for så vidt som disse anvender kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren.

93 Henset til den foreliggende sags kontekst skal det følgelig fastslås, at de omtvistede retsakter er blevet begrundet i tilstrækkelig grad, og klagepunktet om en tilsidesættelse af begrundelsespligten skal derfor forkastes, for så vidt som der herved tilsigtes annullation af de nævnte retsakter.

94 Henset til de ovenstående betragtninger skal klagepunktet om en tilsidesættelse af begrundelsespligten tiltrædes, for så vidt som der herved tilsigtes annullation af den omtvistede afgørelse, i det omfang den anvender kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren (præmis 86 ovenfor), og forkastes i øvrigt (præmis 87 og 93 ovenfor).

Om tilsidesættelsen af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

95 Den grundlæggende ret til forsvar under en procedure, der går forud for vedtagelsen af restriktive foranstaltninger, er udtrykkeligt fastsat i artikel 41, stk. 2, litra a), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som i medfør af artikel 6, stk. 1, TEU har samme juridiske værdi som traktaterne (jf. dom af 13.9.2013, Makhlouf mod Rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

96 Princippet om iagttagelse af retten til forsvar kræver for det første, at de forhold, der lægges den berørte person eller enhed til last med henblik på at begrunde den for den pågældende bebyrdende retsakt, skal meddeles denne, og for det andet, at den berørte person eller enhed skal have haft mulighed for behørigt at give sin mening til kende for så vidt angår disse forhold (jf. i denne retning dom af 12.12.2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, præmis 93).

97 I forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om opretholdelse af navnet på en person eller en enhed på en liste over de personer eller enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, skal Rådet iagttage denne persons eller enheds ret til at blive hørt forudgående, når Rådet over for denne lægger nye forhold til grund, dvs. forhold, som ikke var indeholdt i den oprindelige afgørelse om opførelse af

den pågældende persons eller enheds navn på denne liste (jf. i denne retning dom af 21.12.2011, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, præmis 62, og af 13.9.2013, Makhlouf mod Rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, præmis 42 og 43).

– Om den omtvistede afgørelse

98 Den 5. december 2011 meddelte Rådet den i præmis 16 ovenfor anførte supplerende begrundelse til den omtvistede afgørelse individuelt til sagsøgeren.

99 Hvad angår anvendelsen af det i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om at være »kontrolleret« på sagsøgeren fremgår det af præmis 82 ovenfor, at begrundelsen for den omtvistede afgørelse var tilstrækkelig.

100 Desuden har Rådet anført, at det har meddelt sagsøgeren hele den dokumentation, som denne begrundelse var støttet på (præmis 13 ovenfor).

101 I modsætning til det, der var tilfældet for så vidt angår de retsakter, som blev annulleret ved dom af 11. december 2012, Sina Bank mod Rådet (T-15/11, EU:T:2012:661, præmis 72-79) (præmis 77 ovenfor), har sagsøgeren med hensyn til den omtvistede afgørelse dermed behørigt kunnet anfægte såvel berettigelsen af begrundelsen vedrørende anvendelsen af kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren som de forhold, der lå til grund for denne, og dette endda inden vedtagelsen af den nævnte afgørelse, bl.a. i skrivelsen af 23. januar 2012 (præmis 17 ovenfor) og i skrivelsen af 14. april 2014 (præmis 22 ovenfor). Sagsøgeren har desuden effektivt kunnet udøve sin ret til adgang til retsmidler vedrørende berettigelsen af den nævnte begrundelse, hvilket bekræftes af den foreliggende sag.

102 Det fremgår derimod af præmis 86 ovenfor, at begrundelsen for den omtvistede afgørelse var utilstrækkelig, for så vidt som den nævnte afgørelse anvender kriteriet om »støtte til nuklear spredning« på sagsøgeren. Banken har inden anlæggelsen af den foreliggende sag eller inden for rammerne af denne derfor ikke været i stand til behørigt eller effektivt at anfægte, hvorvidt det var berettiget at anvende dette kriterium på bankens situation.

103 Det må derfor fastslås, at den omtvistede afgørelse, for så vidt som den anvender kriteriet om »støtte til nuklear spredning« på sagsøgeren, tilsidesætter sidstnævntes ret til forsvar og dennes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, men at den ikke tilsidesætter disse samme rettigheder, for så vidt som den anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

104 Klagepunktet vedrørende en tilsidesættelse af iagttagelsen af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsprøvelse skal derfor tiltrædes, for så vidt som der herved tilsigtes annullation af den omtvistede afgørelse, i det omfang denne anvender kriteriet om »støtte til nuklear spredning« på sagsøgeren, og forkastes i øvrigt, dvs. for så vidt som der herved tilsigtes annullation af den omtvistede afgørelse, i det omfang denne anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

– Om de omtvistede retsakter

105 Den 1. september 2014 meddelte Rådet den i præmis 24 ovenfor anførte supplerende begrundelse for de omtvistede retsakter individuelt til sagsøgeren.

106 Det fremgår af præmis 93 ovenfor, at denne begrundelse i lyset af kravene i retspraksis kunne anses for tilstrækkelig for så vidt angår anvendelsen på sagsøgeren af såvel det i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 anførte kriterium om at være »kontrolleret« som det i artikel 20, stk. 1, litra c), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om »støtte til Irans regering«.

107 Desuden har Rådet anført, at det har meddelt sagsøgeren hele den dokumentation, som denne begrundelse var støttet på (præmis 25 ovenfor).

108 Sagsøgeren har allerede inden vedtagelsen af de omtvistede retsakter kunnet anfægte denne begrundelse og de forhold, der lå til grund for denne, bl.a. i skrivelsen af 17. september 2014 (præmis 26 ovenfor) og i skrivelsen af 15. januar 2015 (præmis 30 ovenfor).

109 Sagsøgeren har desuden effektivt kunnet udøve sin ret til domstolsprøvelse ved inden for rammerne af det foreliggende søgsmål at anføre, at banken »ikke støtte[de] regeringen finansielt mere end enhver anden centralbank i verden«, og at »banken i endnu mindre grad yde[de] den i de anfægtede retsakter omhandlede form for støtte, dvs. støtte til nukleare spredningsaktiviteter«.

110 Sagsøgerens ret til forsvar og bankens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er således til fulde blevet iagttaget i forbindelse med vedtagelsen af de omtvistede retsakter.

111 Følgelig skal klagepunktet vedrørende en tilsidesættelse af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse forkastes, for så vidt som der herved tilsigtes annullation af de omtvistede retsakter.

112 Det følger af samtlige ovenstående forhold, at det første anbringende kun skal tiltrædes, for så vidt som det vedrører den omtvistede afgørelse, og alene i det omfang, afgørelsen anvender kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren. I øvrigt skal det første anbringende forkastes.

113 For så vidt som anvendelsen på sagsøgeren af kriteriet om at være »kontrolleret« i de anfægtede retsakter og af kriteriet om »støtte til Irans regering« i de omtvistede retsakter ikke berøres af de i præmis 87, 94 og 104 ovenfor fastslåede ulovligheder, kan disse ulovligheder ikke begrunde en annullation af de nævnte retsakter. Hvad angår legalitetsprøvelsen af en afgørelse om vedtagelse af restriktive foranstaltninger har Domstolen nemlig fastslået, at det i betragtning af den præventive karakter af disse restriktive foranstaltninger må forholde sig sådan, at såfremt Unionens retsinstanser vurderer, at i det mindste én af de anførte grunde er tilstrækkeligt præcis og konkret, er underbygget og i sig selv udgør et tilstrækkeligt grundlag for denne afgørelse, kan den omstændighed, at det samme ikke gælder for andre af disse grunde, ikke begrunde en annullation af afgørelsen (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 130).

114 Det andet anbringende skal derfor behandles som det næste, idet behandlingen begrænses til en efterprøvelse af, om Rådet, for så vidt som det har anvendt kriteriet om at være »kontrolleret« i de anfægtede retsakter og kriteriet om »støtte til Irans regering« i de omtvistede retsakter, har behæftet samtlige disse retsakter med et urigtigt skøn.

Om det andet anbringende vedrørende anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn

115 Sagsøgeren har foreholdt Rådet, at dette anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da det i de anfægtede retsakter efter fornyet gennemgang besluttede at opretholde opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste. Sagsøgeren har anført, at de eneste grunde, som er blevet meddelt den med henblik på at begrunde opretholdelsen af denne opførelse, er fejlbehæftede, for så vidt som banken ikke er knyttet til de interesser, som »Daftar« har, og heller ikke bidrager til finansieringen af »regimets strategiske interesser«, eller nærmere bestemt til finansieringen af nuklear spredning. Rådet har undladt at tage hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren er opbygget og fungerer som en almindelig privatejet bank. Direktionsmedlemmerne er blevet valgt på grund af deres kompetencer og deres kvaliteter, og ingen af disse er blevet udnævnt af »Daftar« eller er knyttet til sidstnævnte. Bankens tjenesteydelser og udlån ydes til privatpersoner og virksomheder, snarere end til offentlige enheder. Selv om Foundation fortsat er sagsøgerens hovedaktionær, kan denne omstændighed ikke

begrunde opretholdelsen af bankens navn på den omtvistede liste, idet såvel Foundation som Daftar fungerer selvstændigt i forhold til regeringen eller den udøvende magt i Iran, enten af institutionelle og organisatoriske grunde eller i medfør af det i artikel 57 i den iranske forfatning fastsatte forfatningsmæssige princip om magtens deling. Rådet har i den foreliggende sag ikke anvendt det eneste kriterium, som i henhold til retspraksis gør det muligt at vedtage en foranstaltning med indefrysning af midler over for en person eller en enhed, nemlig kriteriet om støtte ydet til Irans regering, hvilket kriterium desuden ikke må være indirekte, men nødvendigvis skal være direkte. Ligesom myndighederne i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland skal Rådet drage konsekvenserne af dom af 4. juni 2014, Sina Bank mod Rådet (T-67/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:348), hvorved det blev pålagt at bringe den foranstaltning med indefrysning af midler, som var blevet truffet over denne, til ophør.

116 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter og har påstået det andet anbringende forkastet som ugrundet.

117 Som det fremgår af Domstolens praksis, indebærer domstolsprøvelsen af en retsakt om fastsættelse af restriktive foranstaltninger over for en person eller en enhed bl.a., at Unionens retsinstanser skal sikre sig, at den pågældende retsakt er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for nævnte retsakt, og domstolsprøvelsen skal således ikke begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til spørgsmålet, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde nævnte retsakt (jf. dom af 28.11.2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

118 Det påhviler med henblik herpå Unionens retsinstanser under denne undersøgelse i givet fald at anmode Unionens kompetente myndighed om at fremlægge de med henblik på en sådan undersøgelse relevante oplysninger eller beviser, uanset om de er fortrolige (jf. dom af 28.11.2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

119 Det er nemlig Unionens kompetente myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person eller enhed, bestrides, skal godtgøre, at den er velbegrundet, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er velbegrundet (jf. dom af 28.11.2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

120 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af den i præmis 117-119 ovenfor anførte retspraksis, at den efterprøvelse, som Retten foretager i den konkrete sag, ikke er begrænset til en efterprøvelse af det åbenbart urigtige skøn. Det er derfor irrelevant at hæfte sig ved den omstændighed, at den af Rådet begåede fejl ifølge sagsøgeren er åbenbar.

Om den omtvistede afgørelse

121 Som anført i præmis 75 og 78-81 ovenfor, fremgår det af den i præmis 5 og 16 ovenfor anførte oprindelige og den supplerende begrundelse til den omtvistede afgørelse, at afgørelsen bl.a. er støttet på anvendelsen på sagsøgeren af det i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om at være »kontrolleret«, og at den nærmere bestemt er baseret på den omstændighed, at sagsøgeren var kontrolleret af Foundation og, gennem denne sidstnævnte, af den øverste leder.

122 Sagsøgerens argumenter kan i det væsentlige forstås således, at Rådet herved foreholdes at have anlagt et urigtigt skøn i den omtvistede afgørelse, der består i at antage, at banken var kontrolleret af en person eller en enhed, der ansås for at være involveret i, direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012.

123 I denne henseende er anvendelsen af kriteriet om at være »kontrolleret« baseret på den omstændighed, at der, når midler tilhørende en person eller en enhed, der anses for at være involveret i nuklear spredning, indefryses, foreligger en ikke ubetydelig risiko for, at personen eller enheden lægger pres på de personer og enheder, den ejer eller kontrollerer, for at omgå virkningen af de foranstaltninger, personen eller enheden er omfattet af, ved at opfordre dem til direkte eller indirekte at overføre deres midler til denne eller til at foretage transaktioner, som personen eller enheden ikke selv kan foretage som følge af indefrysningen af dennes midler (jf. i denne retning dom af 13.3.2012, Melli Bank mod Rådet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, præmis 58). Henset til denne risiko er indefrysningen af midlerne hos de personer og enheder, der kontrolleres af den person eller enhed, hvis midler er indefrosset, en nødvendig og egnet foranstaltning til at sikre effektiviteten af de vedtagne foranstaltninger og til at sikre, at disse foranstaltninger ikke omgås (jf. i denne retning dom af 13.3.2012, Melli Bank mod Rådet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, præmis 58).

124 Artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 pålægger således Rådet at indefryse midlerne hos enhver person eller enhver enhed, der er kontrolleret af en person eller en enhed, som anses for at være involveret i, direkte associeret med eller støtter nuklear spredning, uden at den på et sådant grundlag vedtagne foranstaltning skal være begrundet i, at den kontrollerede person eller enhed selv er involveret i den nævnte spredning (jf. i denne retning dom af 13.3.2012, Melli Bank mod Rådet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, præmis 39 og 40).

125 Henset til ordlyden af artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012, der omhandler de personer og enheder, som afhængigt af sprogversionerne »anses for« at være eller »er identificeret« som værende involveret i nuklear spredning, og til retspraksis vedrørende anvendelsen af det i præmis 123 og 124 ovenfor anførte kriterium om at være »kontrolleret« har Rådet kun beføjelse til at vedtage restriktive foranstaltninger over for personer og enheder, hvis navne er blevet opført på en liste over personer og enheder omfattet af restriktive foranstaltninger med den begrundelse, at de er kontrolleret af personer eller enheder, der »anses for« at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning eller »er identificeret« som værende involveret i, direkte associeret med eller som støtter nuklear spredning.

126 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten (præmis 42 ovenfor) har Rådet anført, at på det tidspunkt, hvor den omtvistede afgørelse blev vedtaget, var hverken navnet på Foundation eller navnet på den øverste leder blevet opført på den omtvistede liste, som indeholdt navnet på de personer eller enheder, som officielt »ans[å]s for« at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning eller »var identificeret« som værende involveret i, direkte associeret med eller som støttende nuklear spredning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012, og som af denne grund skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger, såsom indefrysningen af deres midler. Den risiko for omgåelse af sanktioner med indefrysning af midler, der som anført i præmis 123 ovenfor normalt begrunder anvendelsen af kriteriet om at være »kontrolleret«, foreligger derfor ikke i den foreliggende sag.

127 Idet Rådet ikke havde opført den øverste leders navn og Foundations navn på den omtvistede liste, da den omtvistede afgørelse blev vedtaget, havde det ikke beføjelse til at vedtage den nævnte afgørelse, for så vidt som denne anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

128 Enhver anden løsning ville med hensyn til sagsøgerens ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse desuden stille sagsøgeren i en særdeles ugunstig processuel position, for så vidt som banken med henblik på at anfægte de restriktive foranstaltninger truffet over for den kunne se sig nødsaget til at anfægte den øverste leders og Foundations ansvar i den nukleare spredning uden at kunne forvente opbakning i denne henseende fra den øverste leder eller Foundation, over for hvilke der ikke er vedtaget nogen restriktiv foranstaltning.

129 Rådet har derfor anlagt et urigtigt skøn i den omtvistede afgørelse, idet det har anvendt kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

130 Følgelig skal det andet anbringende tiltrædes for så vidt angår den del, og det skal fastslås, at den omtvistede afgørelse er ugrundet, for så vidt som den anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

131 Den omtvistede afgørelse skal derfor annulleres som værende delvist utilstrækkeligt begrundet (præmis 87 ovenfor), som værende i strid med princippet om iagttagelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse (præmis 104 ovenfor) og som værende delvist ugrundet (præmis 130 ovenfor).

Om de omtvistede retsakter

132 Som anført i præmis 90 og 91 ovenfor, fremgår det af den i præmis 24 ovenfor anførte begrundelse til de omtvistede retsakter, at begrundelsen bl.a. er støttet på anvendelsen på sagsøgeren af det i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om at være »kontrolleret«, og at den i denne henseende nærmere bestemt er baseret på den omstændighed, at sagsøgeren var kontrolleret af Foundation og, gennem denne sidstnævnte, af den øverste leder.

133 Sagsøgerens argumenter kan i det væsentlige forstås således, at Rådet herved foreholdes at have anlagt et urigtigt skøn i den omtvistede afgørelse, der består i at antage, at banken var kontrolleret af en person eller en enhed, der ansås for at være involveret i, direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012.

134 Af de i præmis 123-125 ovenfor anførte grunde har Rådet kun beføjelse til at vedtage restriktive foranstaltninger over for personer og enheder, der er kontrolleret af personer eller enheder, hvis navne er blevet opført på en liste over personer og enheder omfattet af restriktive foranstaltninger som personer eller enheder, der »anses for« at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning eller »er identificeret« som værende involveret i, direkte associeret med eller som støtter nuklear spredning.

135 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten (præmis 42 ovenfor) har Rådet erkendt, at på det tidspunkt, hvor de omtvistede retsakter blev vedtaget, var hverken navnet på Foundation eller navnet på den øverste leder blevet opført på den omtvistede liste, som indeholdt navnet på de personer eller enheder, som officielt ansås for at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning eller var identificeret som værende involveret i, direkte associeret med eller som støttende nuklear spredning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012. Rådet havde derfor ikke hjemmel til at vedtage disse retsakter, for så vidt som disse anvendte kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

136 Rådet har derfor anlagt et urigtigt skøn i de omtvistede retsakter, idet det har anvendt kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

137 Det følger heraf, at de omtvistede retsakter ikke er grundet, for så vidt som de anvender kriteriet om at være »kontrolleret« på sagsøgeren.

138 For så vidt som de omtvistede retsakter imidlertid er baseret på anvendelsen af to forskellige kriterier, er denne enkelte materielle fejl ikke tilstrækkelig til at begrunde annullationen af de nævnte retsakter, således som det fremgår af den i præmis 113 ovenfor anførte retspraksis, hvorefter iagttagelsen af et enkelt kriterium, der er fastsat i lovgivningen om fastsættelse af restriktive foranstaltninger, er tilstrækkelig til at begrunde anvendelsen af disse foranstaltninger.

139 Som anført i præmis 90 ovenfor, fremgår det nemlig af den i præmis 24 ovenfor anførte begrundelse til de omtvistede retsakter, at disse også var baseret på anvendelsen på sagsøgeren af det i artikel 20, stk. 1, litra c), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning nr. 267/2012 fastsatte kriterium om »støtte til Irans regering« og nærmere bestemt på den omstændighed, at sagsøgeren »yder finansielle tjenester til [Foundation] og dens gruppe af underordnede enheder og datterselskaber«.

140 For så vidt som Rådet i sine skrivelser har henvist til den af sagsøgeren til Foundation foretagne udbetaling af »udbytte og bonusser« og navnlig til den omstændighed, at det fremgår af sagsøgerens vedtægter og af sagsøgerens årsregnskab for det skatteår, der blev afsluttet den 20. marts 2010 – hvilke vedtægter og hvilket årsregnskab blev fremlagt som bilag til stævningen – at Foundation i egenskab af aktionær i sagsøgeren oppebærer et betragteligt udbytte og betragtelige bonusser, kan der ikke tages hensyn til disse argumenter, for så vidt som de ikke er knyttet til den specifikke begrundelse, der er anført i de omtvistede retsakter med henblik på at begrunde anvendelsen af kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren, dvs. at banken »yder finansielle tjenester til [Foundation] og dens gruppe af underordnede enheder og datterselskaber«.

141 Et selskabs udbetaling af udbytte eller bonusser til sine aktionærer kan nemlig ikke sidestilles med leveringen af en finansiel tjenesteydelse fra selskabet til aktionærerne. Rådet forsøger således under dække af denne argumentation at påberåbe sig andre forhold end dem, på grundlag af hvilke de omtvistede retsakter er blevet vedtaget.

142 Lovligheden af de anfægtede retsakter kan imidlertid kun bedømmes ud fra de faktiske og retlige omstændigheder, på grundlag af hvilke de er blevet vedtaget, og Retten kan således ikke imødekomme Rådets anmodning om endeligt at ændre de grunde, som disse retsakter er baseret på (jf. i denne retning dom af 26.10.2012, Oil Turbo Compressor mod Rådet, T-63/12, EU:T:2012:579, præmis 29).

143 Følgelig kan der ikke tages hensyn til Rådets argumenter, der er støttet på udbetaling af udbytte eller bonusser til Foundation, med henblik på at bedømme berettigelsen af de omtvistede retsakter, for så vidt som disse anvender kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren.

144 Under alle omstændigheder har Rådet alene gjort gældende, at sagsøgeren udbetaler udbytte og bonusser til Foundation, mens begrundelsen for de omtvistede retsakter henviser til finansielle tjenesteydelser, som sagsøgeren ikke blot leverer til Foundation selv, men ligeledes til dennes »gruppe af underordnede enheder og datterselskaber«.

145 Rådet har desuden i sine skrivelser henvist til den omstændighed, at det fremgår af sagsøgerens vedtægter og af sagsøgerens årsregnskab for det skatteår, der blev afsluttet den 20. marts 2010, at Foundation i egenskab af aktionær i sagsøgeren »deltager i en række transaktioner, som vedrører [denne]«.

146 Sagsøgeren har derimod gjort gældende, at »Rådet ikke har fremlagt noget formelt bevis for, at [banken] har givet forrang til et offentligt organ eller en offentlig virksomhed«, samt anført, at »[dens] balanceregning og [dens] regnskaber bekræfter, at stort set alle [dens] udlån, kreditlån og andre tjenesteydelser […] udbydes til (og benyttes af) privatpersoner og privatejede virksomheder, snarere

end regeringen og offentlige enheder«, og at »[dens] tjenesteydelser og udlån […] udbydes til (og benyttes af) en klassisk kundekreds bestående af privatpersoner og virksomheder, og ikke til regeringen og de nationale institutter og virksomheder«, idet sagsøgeren i denne henseende har henvist til en som bilag til stævningen vedlagt liste over sine vigtigste kunder i perioden fra marts til november 2010.

147 I denne henseende bemærkes, at kriteriet om »støtte til Irans regering«, der udvider de restriktive foranstaltningers anvendelsesområde med henblik på at øge presset på Den Islamiske Republik Iran, alene omfatter en persons eller en enheds aktiviteter, der uafhængigt af enhver direkte eller indirekte godtgjort tilknytning til nuklear spredning, på grund af sin kvantitative eller kvalitative betydning kan fremme nævnte spredning ved at forsyne Irans regering med støtte i form af ressourcer eller materielle, økonomiske eller logistiske faciliteter, der gør det muligt for Irans regering at forfølge denne spredning (jf. i denne retning dom af 16.7.2014, National Iranian Oil Company mod Rådet, T-578/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:678, præmis 118-120, 140 og 141). Kriteriet om »støtte til Irans regering« omfatter derfor ikke enhver form for støtte, hvor lille og symbolsk den end er, ydet til Irans regering, men alene de former for støtte, der på grund af deres kvantitative eller kvalitative betydning kan gøre det muligt for den nævnte regering at forfølge den nukleare spredning. Fortolket under Unionens retsinstansers kontrol i forhold til målet om at lægge pres på Irans regering med henblik på at få den til at ophøre med nuklear spredning opstiller det omtvistede kriterium således på en objektiv måde en afgrænset kategori af personer og enheder, der kan gøres til genstand for foranstaltninger om indefrysning af midler (jf. i denne retning dom af 16.7.2014, National Iranian Oil Company mod Rådet, T-578/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:678, præmis 119).

148 I den foreliggende sag har Rådet ikke hævdet, at sagsøgeren yder en finansiel støtte til Irans regering direkte, men at banken yder en sådan støtte »gennem [Foundation]«. Selv om Foundation i begrundelsen for de omtvistede retsakter er kvalificeret som »en større halvoffentlig iransk enhed, der kontrolleres direkte af den øverste leder«, er denne således ikke slet og ret sidestillet med Irans regering.

149 En sådan indirekte anvendelse af kriteriet om »støtte til Irans regering« er, henset til det med det nævnte kriterium forfulgte mål, således som dette mål er anført i præmis 147 ovenfor, kun begrundet, såfremt det er godtgjort, at den person eller enhed, der indtræder som mellemled, enten selv yder støtte til Irans regering som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra c), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning nr.267/2012 eller instrueres af den nævnte regering med henblik på at forfølge den nukleare spredning.

150 I den foreliggende sag er det ikke blevet godtgjort, at Foundation ydede støtte til Irans regering som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra c), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning nr. 267/2012.

151 Den blotte omstændighed, som er påberåbt af Rådet, og hvorefter Foundation er »en større halvoffentlig iransk enhed, der kontrolleres direkte af den øverste leder«, er ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at Foundation ydede en støtte til Irans regering, der på grund af dens kvantitative eller kvalitative betydning kunne gøre det muligt for sidstnævnte at forfølge den nukleare spredning, således som det er påkrævet i henhold til den i præmis 147 ovenfor nævnte retspraksis, eller til at godtgøre, at Foundation er et instrument i Irans regerings forfølgelse af den nukleare spredningspolitik.

152 Desuden har Rådet ikke opført Foundations navn på den omtvistede liste blandt de personer og enheder, der anses for at yde støtte til Irans regering eller er identificeret som ydende en sådan støtte som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra c), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning nr. 267/2012, eller blandt de personer og enheder, der anses for at være involveret i, direkte associeret med eller at støtte nuklear spredning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i afgørelse 2010/413 og i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 267/2012.

153 Endelig har Rådet inden for rammerne af den foreliggende sag ikke fremlagt noget forhold, der bekræfter, at Foundation yder støtte til Irans regering, eller at den er involveret i, direkte associeret med eller støtter nuklear spredning.

154 De betingelser, der begrunder en indirekte anvendelse af kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren (præmis 149 ovenfor), er derfor ikke opfyldt i den foreliggende sag.

155 Det må således fastslås, at Rådet anlagde et urigtigt skøn i de omtvistede retsakter ved at anvende kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren.

156 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om sagsøgeren har leveret finansielle tjenesteydelser til Foundation, skal det andet anbringende følgelig tiltrædes, og det skal fastslås, at de omtvistede retsakter er ugrundede, for så vidt som de anvender kriteriet om »støtte til Irans regering« på sagsøgeren.

157 De omtvistede retsakter skal derfor annulleres som ugrundede.

158 Henset til de i præmis 131 og 157 ovenfor dragne konklusioner skal sagsøgerens påstande tages til følge i det hele, og samtlige anfægtede retsakter skal annulleres.

Om de tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede retsakter

159 Som anført af Rådet i et svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten (præmis 42 ovenfor) suspenderes virkningerne af opførelsen af sagsøgerens navn på den omtvistede liste i overensstemmelse med artikel 26, stk. 5, i afgørelse 2010/413, som ændret ved Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1863 af 18. oktober 2015 (EUT 2015, L 274, s. 174), der har fundet anvendelse siden den 16. januar 2016 i overensstemmelse med artikel 1 i Rådets afgørelse (FUSP) 2016/37 af 16. januar 2016 om anvendelsesdatoen for afgørelse 2015/1863 (EUT 2016, L 11 I, s. 1). Det forholder sig imidlertid ikke desto mindre således, at så længe sagsøgerens navn forbliver opført på den omtvistede liste gennem afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001, løber sagsøgeren en risiko for igen at blive omfattet af de restriktive foranstaltninger truffet over for denne, såfremt den Islamiske Republik Iran ikke opfylder de forpligtelser, som den med støtte fra Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik har påtaget sig over for Forbundsrepublikken Tyskland, Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Folkerepublikken Kina, Amerikas Forenede Stater og Den Russiske Føderation inden for rammerne af en fælles handlingsplan med en strategi til opnåelse af en langsigtet og omfattende løsning på den nukleare spredning.

160 Hvad angår gennemførelsesforordning 2015/1001 skal der henvises til, at i medfør af artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har Rettens afgørelser om annullation af en forordning uanset artikel 280 TEUF først retsvirkning fra udløbet af den appelfrist, der er omhandlet i den nævnte statuts artikel 56, stk. 1, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, fra stadfæstelsen eller fra afvisningen af appellen.

161 I den foreliggende sag har gennemførelsesforordning 2015/1001 karakter af en forordning som omhandlet i artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, eftersom dens artikel 2 fastsætter, at den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, hvilket svarer til virkningerne af en forordning som foreskrevet ved artikel 288 TEUF (jf. i denne retning dom af 21.4.2016, Rådet mod Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, præmis 121). Artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol finder derfor anvendelse på gennemførelsesforordning 2015/1001.

162 I overensstemmelse med artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har Rådet således en frist på to måneder, forlænget med afstandsfristen på ti dage, regnet fra denne doms forkyndelse, til at afhjælpe de tilsidesættelser, der er fastslået vedrørende gennemførelsesforordning 2015/1001, ved i givet fald at vedtage nye restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

163 Hvad angår afgørelse 2015/1008 bemærkes, at Retten, dersom den skønner det nødvendigt, i medfør af artikel 264, stk. 2, TEUF kan angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående. I den foreliggende sag kan den omstændighed, at der foreligger en tidsforskel mellem datoen for ikrafttrædelse af afgørelsen om annullation af gennemførelsesforordning 2015/1001 og datoen for udløbet af virkningerne af afgørelse 2015/1008, medføre et alvorligt indgreb i retssikkerheden, for så vidt som afgørelse 2015/1008 og gennemførelsesforordning 2015/1001 fastsætter pålæggelse af identiske restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren. Virkningerne af afgørelse 2015/1008 skal derfor opretholdes, for så vidt som afgørelsen opretholder opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, indtil den foreliggende dom får virkning, i det omfang der herved tilsigtes annullation af gennemførelsesforordning 2015/1001, for så vidt som denne opretholder opførelsen af sagsøgerens navn på listen i bilag IX til forordning nr. 267/2012 (jf. i denne retning dom af 6.9.2013, Persia International Bank mod Rådet, T-493/10, EU:T:2013:398, præmis 129 (ikke trykt i Sml.) og den deri nævnte retspraksis).

164 Da de øvrige anfægtede retsakter ikke længere har nogen aktuelle virkninger, er de ikke omfattet af anvendelsen af artikel 264, stk. 2, TEUF.

Sagens omkostninger

165 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) **Den afgørelse fra Rådet for Den Europæiske Union, som fremgår af bekendtgørelsen af 15. marts 2014 til de personer og enheder, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP og i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran, om at opretholde opførelsen af navnet på Sina Bank på listen i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP, som ændret ved Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010, og i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010, annulleres.**

2) **Rådets afgørelse 2014/776/FUSP af 7. november 2014 om ændring af afgørelse 2010/413, Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 af 7. november 2014 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012, Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1008 af 25. juni 2015 om ændring af afgørelse 2010/413 og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/1001 af 25. juni 2015 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012 annulleres, for så vidt som opførelsen af navnet på Sina Bank ved disse retsakter er blevet opretholdt på listen i bilag II til afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, eller i bilag IX til forordning nr. 267/2012.**

3) **Virkningerne af afgørelse 2015/1008 opretholdes for så vidt angår Sina Bank fra datoen for afgørelsens ikrafttræden frem til datoen for udløbet af den i artikel 56, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol fastsatte appelfrist til prøvelse af den foreliggende dom, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, indtil afvisningen eller forkastelsen af appellen.**

4) **Rådet betaler sagens omkostninger.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. oktober 2016.

Underskrifter

Indhold

Tvistens baggrund 2

1. Restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran 2

2. Restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren 2

De faktiske omstændigheder efter sagsanlægget 4

Retsforhandlinger og parternes påstande 6

Retlige bemærkninger 7

1. Formaliteten 7

Hvorvidt den første påstand kan antages til realitetsbehandling, i det omfang den vedrører annullation af bilag IX til forordning nr. 267/2012, for så vidt som dette bilag vedrører sagsøgeren . 7

Formaliteten vedrørende den tredje påstand 8

2. Realiteten 10

Om det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse 10

Om tilsidesættelsen af begrundelsespligten 11

– Om den omtvistede afgørelse 11

– Om de omtvistede retsakter 13

Om tilsidesættelsen af princippet om iagttagelse af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse 14

– Om den omtvistede afgørelse 15

– Om de omtvistede retsakter 15

Om det andet anbringende vedrørende anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn 16

Om den omtvistede afgørelse 17

Om de omtvistede retsakter 19

Om de tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede retsakter 22

Sagens omkostninger 23